

Doodgewoon

Lois Blommestein

Doodgewoon

Copyright © 2023 Lois Blommestein

Uitgever Brave New Books

Omslagontwerp: Lois Blommestein

Cover foto: Adobe Stock

Redactie: Petra Podevyn

Foto auteur: Lois Blommestein

ISBN Paperback: 9789-4649-222-26

ISBN e-book: 9789-4649-222-33

Eerste druk

<https://www.facebook.com/LoisBlommesteinBooks>

Instagram: loisblommestein

Twitter: @Loisblom

www.loisblommestein.nl

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voorwoord

Allereerst wil ik even kwijt dat ik deze trilogie al een tijd geleden heb geschreven. Het eerste deel *Doodgewoon* dateert uit juli 2008. Het tweede deel *Licht in de duisternis* heb ik geschreven in december 2008 en het derde deel, *Huiveringwekkend* in april 2009. Desalniettemin wilde ik deze Doodgewoon-trilogie uitgeven omdat ik het zelf een leuk verhaal vond voor jong en oud. Het heeft fantasie, actie en romantiek. Ik heb er aan zitten denken om een vierde deel over Elizabeth te schrijven, maar dat kan nog altijd. Ik hoop dat jullie het verhaal leuk vinden!

Proloog

Utrecht 1595

De ratten liepen over de grachten. Het waren er meer dan honderd bij elkaar. In het water zwommen zelfs een paar ratten. Verschillende arbeiders hadden de opdracht gekregen om de ratten te vangen. Dit was nog niet geval geweest en het werd tijd dat iemand er iets aan zou doen vooraleer er een rattenplaag zou uitbreken.

Het was koud. Het zo'n vijftien graden onder nul. Er liepen bijna geen mensen over straat. Het was tien januari, tien uur 's morgens. De zon stond laag. Er waren veel wolken in de lucht, donkere zware wolken. Het begon te sneeuwen.

Er liepen koopmannen over straat. Ze waren nog dronken van de liters bier die ze hadden gedronken. Ze lachten en praatten luid. De bakker was bezig met zijn broden. De koopmannen liepen naar de bakker. 'Bakker, mag ik van jou tien broden?'

'Eh,' mompelde de bakker onzeker. Zijn gezicht kleurde rood. 'Zoveel broden heb ik nu niet.'

De koopman vond het belachelijk. 'Maar daar bent u toch voor? U bent toch de bakker?' Een lange, slanke vrouw liep langs. Ze heette Elizabeth Franklin. Ze had lang zwart haar, een blanke huid en groene ogen. De koopmannen keken haar na. 'Wacht even, bakker.'

Hij liep Elizabeth na. Ze was een oude vrouw van veertig. Voor haar leeftijd zag ze er nog goed uit. 'En waar gaan wij heen?'

Elizabeth hield stil. De andere koopman kwam er ook bij staan. Elizabeth probeerde niet te laten merken dat ze bang was voor de mannen. De lucht werd donkerder en de ratten liepen naar hen toe. Het begon harder te sneeuwen. De twee mannen keken elkaar aan.

'Ik ga naar mijn dochter.' Er liep een rat over haar schoen. Ze schopte hem weg en hij viel in het water. De man met het rode haar zei dat hij het wel erg vreemd vond dat de ratten om hen heen liepen. Er stonden steeds meer mensen te kijken. Ze wilden weten wat er aan de hand was. Elizabeth slikte.

'Ik weet het ook niet.'

'Volgens mij – ' zei de koopman met het blonde haar, dat tot zijn schouders kwam. – 'doet u dit met opzet. Volgens mij bent u een heks.'

'Dat is – '

Voordat ze het wist werd Elizabeth Franklin vastgepakt en naar de kerkers gebracht. Daar werd ze gemarteld totdat ze zou toegeven dat ze inderdaad een heks was. Ze schreeuwde het uit van de pijn.

'Zeg het!' riep een man. 'Zeg dat je een heks bent.'

De tranen stroomden over haar wangen. Na twee dagen werd ze uit de kerker gehaald. Haar kleren werden haar afgenomen. Ze werd naar een meer gebracht. Daar werd een steen aan haar voeten vastgebonden. Ze werd het water ingegoooid. De mannen klopten hun handen af. 'Dat is één heks minder.'

'Misschien komt ze weer boven,' zei één van de jongste mannen. Ze liepen naar de weg. Een jongen draaide zich om. 'Dat kan – '

Elizabeth hapte naar adem. Ze was niet verdronken in het koude water. De mannen haalden haar uit het water. Proestend werd ze meegenomen. Ze werd weer in een kerker gezet. Ze had haar handen om zich heen geslagen. Ze klappertandde van de kou.

Om zes uur 's avonds werd Elizabeth veroordeeld tot de brandstapel; zij zou branden tot er niks meer van haar over was.

'Jullie vergissen zich!' smeekte ze. 'Ik ben geen heks.'

Terwijl het hele volk van Utrecht op het plein stond, werd Elizabeth Franklin in brand gestoken.

Haar dertienjarige dochter stond op een afstand mee te kijken. Ze huilde tot haar tranen op waren. Ze wachtte tot iedereen weg was en liep naar haar moeder, waarvan bijna niets over was. 'M-moeder – ' Ze huilde.

Ze voelde een hand op haar schouder en schrok. Ze draaide zich om en gilte. De man legde een hand op haar mond. 'Sst. Stil maar. Ik doe je niks.'

Het meisje zei niets. De man haalde zijn hand weg. Het viel het meisje op dat hij erg knap was. Hij keek naar het lijk van de vrouw. 'Ze was je moeder?'

Ze knikte. 'Ze was geen heks!'

'Sst,' suste de man het meisje. 'Misschien is het beter als je met mij

meegaat.'

'Nee, ik ga niet met u mee.'

'Oké,' zei de man. Hij haalde zijn schouders op. 'Wat jij wilt. Ik wilde je alleen helpen.' De man liep weer weg.

Hij was bijna om de hoek, toen ze zei: 'Wacht!'

Hij draaide zich om en glimlachte. Ze rende naar hem toe. Ze liepen verder. De ratten achtervolgden hen, maar dat hadden ze beiden niet door. Er scheen zonlicht op hen terwijl de rest van de lucht donker was. Het sneeuwde nog steeds.

'Hoe heet je?' vroeg de man.

'Elizabeth.'

'Zo heette je moeder.'

'Ja, maar ik ook.'

'Oké, oké. Mijn naam is Miquel.'

Ze glimlachten naar elkaar. Elizabeth was op slag verliefd en Miquel voelde zich ook licht in het hoofd.

Twee jaar later werd Elizabeth Franklin de tweede gemarteld en gedood wegens hekserij.

Het heden

1.

Mijn beenspieren waren warm en mijn buik begon te protesteren. Ik wilde verder. Ik wilde nog zeker vijf rondjes rennen. Mijn lichaam was nat van het zweet. Ik voelde mijn haar, dat in een staart gebonden zat, heen en weer bewegen. Ik hijgde hard, maar dat deed me niets. Mijn coach knikte goedkeurend. Ik glimlachte naar hem en concentreerde me weer. Ik keek omhoog en zag donkere wolken. Ik hoopte dat het niet zou gaan regenen.

'Lizzie!' riep Will, mijn coach. 'Stop maar!'

'Nog twee rondjes!' schreeuwde ik. Ik voelde het bloed naar mijn hoofd stijgen. Ik wist dat ik moest stoppen, maar ik wilde niet. Als ik eenmaal op gang was, kon ik maar moeilijk stoppen.

'Lizzie!'

Ik begon te lopen en haalde het zweet van mijn voorhoofd. Ik hijgde hard. Will liep naar me toe. Will had kort zwart haar, een getinte huid en bruine ogen. Hij was een mooie jongen. Ik kende Will al een paar jaar. Hij was niet alleen mijn coach, maar ook een hele goede vriend.

'Jezus,' zei Will. 'Wat kun jij rennen.' Hij knikte goedkeurend.

Ik ging zitten op het bankje en pakte een flesje water. Ik nam een grote slok en gooide water in mijn nek. Ik keek naar de tennisbaan naast ons. Daar waren twee mannen aan het spelen. Ze waren met de eerste set bezig, de stand was twee-twee.

'Kun je nog op je voeten staan of wil je stoppen?'

Ik keek naar de lucht. Het werd bewolkter. Will was tweeëntwintig, een trainer en heel populair bij de vrouwen. Zoals ik had begrepen, had hij al een heleboel scharrels gehad.

'We gaan een set spelen.' Ik stond op en pakte mijn racket.

Will grijnsde. 'Je weet echt niet van ophouden, jij.'

'Misschien moet ik wel de trainster worden en jij de leerling.' Ik lachte.

'Dan mag je nog drie jaar wachten tot je je mag opgeven, maar ik zou wel die optie openhouden, als ik jou was.'

Will was goed in zijn forehand en mijn backhand liet mij bijna nooit in de steek. Ik stond drie-een voor toen Michael langsfietste. 'Hé, sneeuwvitje!' Michael was al meer dan een jaar verliefd op me. Dat had ik van iemand gehoord. Helaas voor hem was dat gevoel niet wederzijds. Hij had blond, kortgeknipt haar, lang gezicht en bruine ogen. Hij was aardig, maar ik hoefde verder niks met hem. Het was soms al doodvermoeiend om met hem in de klas te zitten.

Ik zag Will kijken. 'Zeg alsjeblieft niks,' zei ik.

'Ik zeg niks. Verder gaan?'

'Dat lijkt me het beste.' We maakten onze set af, die ik won met zes-vier. Ik was doodop en liet me zakken op het bankje. De volgende kandidaat - Ellie - kwam aangelopen. Zij was het type dat elke jongen om haar vingers kon winden. Ellie was heel knap en het was jammer dat ze dat wist, zodat ze elke jongen kon bespelen. Ze had lang bruin krullend haar, een mooie rechte neus, kleine ogen en een getinte huid.

Ik zei Will gedag. 'Tot vrijdag!' Ellie keek mij na met een jaloerse blik. Ik deed alsof ik dat niet had gezien. Ik pakte mijn spullen en liep naar mijn fiets. Michael zag me. 'Shit.' Ik deed mijn tas op mijn rug.

'Hé, Liz.'

'Hé,' zei ik zachtjes.

'Hoe is het?' Hij deed een stap in mijn richting.

'Goed,' antwoordde ik. 'en met jou?'

'Ja, ook. Had je - had je training?' Michael hakkelde zelden; het viel me nu op.

'Ja,' antwoordde ik, 'van Will.'

Michael knikte. Zijn gezicht kleurde rood. Ik vond het altijd schattig om te zien. Jongens bloosden zelden en lieten hun gevoelens niet zien. Bij Michael was dat weer anders. Hij liet graag merken dat hij

mij leuk vond. 'Ik ga vrij tennissen met Al.'

Ik knikte. 'Doe je goed. Eh - ik moet eigenlijk gaan. Thuis moet ik nog een hoop doen.'

'Oké. Ik zie je dan morgen wel op school.' Ik kon zien dat Michael het jammer vond dat ik wegging.

'Ja. Tot morgen!' Ik stapte op mijn fiets. Ik voelde dat Michael naar me keek terwijl ik het terrein af fietste.

2.

Toen ik thuis kwam, was er niemand. Het was tien over vijf. Ik keek naar buiten, maar zag dat mijn broers auto er ook niet stond. Lennart en ik konden het goed met elkaar vinden en hadden zelden ruzie of discussies. Lennart was negentien en ik beschouwde hem echt als mijn grote broer. Hoewel ik pas vijftien jaar was geworden, voelde ik me veel ouder. Misschien kwam dat ook door mijn ouders.

Mijn ouders hadden Lennart en mij altijd met respect behandeld. We waren nooit het slechte pad opgegaan en we hadden allebei nooit geblowd of drugs gebruikt.

Lennart had nu wel de gewoonte om op feestjes te roken, maar dat was geen ramp. Natuurlijk ben ikzelf in de verleiding geweest om te roken, maar omdat ik daarmee de kans liet schieten om mijn rijbewijs te laten betalen, deed ik het niet.

Ik liep naar boven naar mijn kamer. Het was er koud; ik voelde rillingen over mijn lijf. Mijn kamer stelde niet veel voor. Het was een kleine vierkante kamer, met alleen het nodige meubilair: een bed - met een zwart dekbedovertrek - een houten kledingkast, een houten bureau met een computer en een groot raam, van waar ik op de tuin uit kon kijken. Swizzy, mijn kat, lag op mijn bed. Hij rekte zich uit en spinde. Ik gaf hem een aai. Swizzy was een mooie rode kater van een jaar. De dag dat we hem kregen, kon ik me nog goed herinneren.

Ik kwam thuis na een lange schooldag nadat ik twee proefwerken gigantisch had verprutst. Mijn moeder wist dat ik dolgraag een kat wilde. Ik zat achter de computer en werd op mijn schouder getikt. 'Verrassing.'

Ik draaide me om en ze had een kitten in haar hand. Dolblij nam ik het katje aan. Ik doopte hem tot Swizzy.

Ik hoorde de voordeur open- en dichtgaan. 'Lizzie? Ik ben thuis!'

Ik liep naar beneden. Mijn vader stond in de hal. Hij had nog steeds zijn pak aan. Hij werkte bij de bank als accountmanager. Hij keek me aan en glimlachte. Hij had zwart krullend haar, en net als mij had hij

een hele bleke huidstint. Hij gaf me een zoen. 'Hoe is het met jou?'

'Will heeft me laten zweten.'

We liepen naar de keuken. De keuken was wit met bruine kastjes. In het midden stond een kookeiland.

'Dat doet-ie goed.'

Mijn vader was niet echt een prater, net als ik. Er waren momenten dat ik wenste dat ik spontaner was, socialer. Net als mijn moeder - die makelaar was - of net als mijn broer, die in een bandje speelde.

We gingen in de woonkamer zitten. 'Is je moeder nog niet thuis?'

Ik haalde mijn schouders op. Meestal was ze wel thuis rond dit tijdstip. Op dat moment ging de voordeur weer open en dicht.

'Daar zul je je moeder hebben.' Mijn vader stond op en liep naar de gang.

Ik hoorde ze praten in de gang en twee minuten later kwamen ze de kamer binnen. Ik heb mijn moeder altijd al een knappe vrouw gevonden, ze straalde altijd iets uit. Zelfvertrouwen. Moed. Ze had lang bruin haar, bruine ogen en was lang en best wel slank.

Vergeleken met mij, was ik - nou ja, hoe kon ik dat zeggen - wat voller. Niet dat ik mezelf te dik vond, maar er moesten geen onnodige kilo's bij komen.

Bart en Jacky, zo heetten mijn ouders. De naam van mijn moeder heb ik altijd heel mooi en bijzonder gevonden.

'Hoi, mam,' begroette ik haar.

'Hé, Liz. Hoe ging je training?'

'Ja, goed,' antwoordde ik. 'Heb me goed uitgesloofd bij Will.'

'Mooi zo,' zei ze met een glimlach. Haar tanden waren wit. Ik was daar wel eens jaloers op want ik had een paar vlekjes op mijn tanden.

Ik heb al een paar keer gevraagd aan de tandarts of hij het echt niet nodig vond om ze te laten bleken, maar daar was hij op tegen.

'Maak je niet druk,' zei hij. 'Je hebt prachtige tanden.'

'Ik ga douchen,' zei ik.

Mijn moeder begon te koken. Mijn vader ging op de bank zitten en zette de tv aan. Ik hoorde dat hij naar een tenniswedstrijd keek. Ik liep naar boven, naar de badkamer en zette de douche aan.

3.

De volgende ochtend - om zeven uur om precies te zijn - herinnerde ik me dat ik Jenny nog zou bellen. Jenny was een goede vriendin. We gingen met elkaar om sinds de eerste klas - ik zat nu in de vierde klas van de Havo - en we konden het al meteen goed met elkaar vinden. Het fijne was, dat zij een broer had, en die broer was het meest geweldige, knappe schepsel wat ik ooit had gezien. Oké, nu overdreef ik, maar knap was hij wel. Hij heette Alex. Er was een klein probleempje: hij was bezet. Daar ging mijn kans.

Ik trok snel mijn kleren aan, borstelde mijn haar, bracht mascara op mijn wimpers aan en liep naar beneden. Mijn vader was ook wakker. Hij zat aan de keukentafel met de krant en een kop koffie.

'Goedemorgen,' zei ik.

'Goedemorgen, Liz.'

'Wat ben jij er vroeg uit,' merkte ik op. Meestal ging hij er kwart voor acht uit. Dit was niets voor hem. Ik keek hem onderzoekend aan.

'Kon niet slapen,' gaf hij als verklaring.

'O.' Ik liet hem weer alleen met zijn krant en liep naar de kamer. Ik pakte de telefoon, keek naar m'n vader - die de krant aan het lezen was - en belde Jenny. 'Goede m-morgen,' gaapte Jenny.

'Goedemorgen, dit is de onderwijsinspectie. We zijn op zoek naar Jenny Bachteld,' zei ik met een verdraaide stem. 'We hebben vernomen dat Jenny heel veel spijbelt.'

'Ik - eh - '

Ik probeerde mijn lach in te houden. 'Zou ik Jenny Bachteld misschien kunnen spreken?'

'Daar spreekt u mee. Mag ik vragen - '

Het werd me te veel. Ik barstte in lachen uit. 'Jij, trut!' viel Jenny uit.

'Jezus, je had me echt beet - verdomme, Elizabeth.'

'Hé, noem me niet zo!' riep ik. Ik had geen hekel aan mijn volledige naam, maar het was ook niet zo dat ik hem prachtig vond. Iedereen noemde me Lizzie en daar was ik nu aan gewend. Als ik oud genoeg

was, wilde ik mijn naam officieel veranderen.
'Je verdiende loon. Elizabeth.'
'Vond je het niet leuk?' vroeg ik schijnheilig.
'Nee!' zei Jenny. 'Ik ging bijna dood, joh. Ik dacht dat het echt was.'
Ik lachte. 'Wees maar blij dat het nep was.'
'Ja, inderdaad. Maar, muts, waarom belde je?'
'Ik was je gisteren vergeten te bellen en - '
'En dan bel je dan maar om zeven uur 's ochtends?'
'Ja,' zei ik ongeduldig. 'Ik wilde weten of je vanavond mee gaat naar de stad.'
'Jezus, kon dat niet wachten?'
Ik zei niks. Dat kon ze helemaal niet hebben. Jenny was een meisje dat meteen een antwoord wilde horen, of het nou ja, nee of misschien was. 'Lizzie!'
'Nee, dat kon niet wachten. Maar laat maar. Ik zie je zo op school.'
Voordat ze kon reageren, hing ik op.
'Waar ging dat over?' vroeg mijn vader.
Ik draaide me om. 'O - nergens over. Ik moet opschieten.' Ik gaf hem een zoen en liep snel naar boven. De badkamer was bezet. 'Shit.'
'Elizabeth, let op je taal.'
'Ja, pap.' Chagrijnig pakte ik mijn schoolspullen.

De eerste bel was net twee seconden geleden gegaan. De leerlingen maakten aanstalten om naar de les te gaan. Ik had als eerste les Duits en zat naast Iva, een andere vriendin. Iva was een halfbloedje, half Nederlands, half Turks. Ze had kort zwart haar, en een lang, smal gezicht. Als we een toets hadden, wist ik bij wie ik kon afkijken. Dat vond ze niet erg en ze deed het ook vaak genoeg bij mij.
Iva zag me lopen en glimlachte. We gingen achterin het lokaal zitten. De rest van de klas stroomde ook binnen. Michael grijnsde naar me toen hij me zag en ging aan de andere kant van het lokaal zitten. Meneer Lanchy liep het lokaal in. 'Gaan jullie snel zitten, dan kunnen we beginnen.'
'Die heeft haast,' zei Iva.

Ik knikte en pakte mijn map en boeken. Ik ondersteunde mijn hoofd met mijn handen en keek naar het bord, waar meneer Lanchy begon te vertellen over de naamvallen. Het maakte hem niks uit dat er werd geprotesteerd omdat we dat stuk al hadden behandeld. 'Er worden te veel fouten gemaakt, dus ik blijf dit onderwerp behandelen tot er helemaal geen fouten meer worden gemaakt.'

Iva en ik keken elkaar aan. We wisten precies wat we allebei dachten. Er leek geen einde aan de les te komen. Na Duits had ik twee uur gymnastiek. Ik moest toegeven dat ik niet van alle sporten hield. De leraar was jong - ongeveer vijftientig - en had iets speciaals in zijn blik. Ieder meisje zag het. Niet dat ik verliefd was op mijn leraar gymnastiek - ik zou zeker niet de eerste zijn - hij gaf me toch een bepaald gevoel. Ik vertrouwde hem. We gingen buiten sporten, softbal. Gelukkig was ik hier goed in en kreeg ik veel complimentjes van Fred - de leraar - zodat ik nog beter mijn best wilde doen. Ik zat in het team van Jenny en Michael. Jenny mocht Michael helemaal niet en dat liet ze goed merken door bepaalde opmerkingen naar zijn hoofd te slingeren. Michael was een goede tennisser, maar van softbal bakte hij helemaal niets. Ik mocht slaan en het team moedigde mij aan. Ik zei dat ik een homerun zou gaan slaan.

'Dat zullen we nog wel 's zien,' zei Jim, een jongen van de tegenpartij. Ik knikte overtuigend. Ik ademde in en telde tot drie en keek naar de plek waar ik de bal wilde slaan.

'Achteruit!' werd er geroepen. Ik concentreerde me en toen de bal geworpen werd en ik hem wilde slaan, werd mijn blik naar een vreemde man of jongen getrokken - aan het eind van het grote grasveld. Ik zag te laat de bal op me afkomen en voelde hem op mijn neus knallen. Ik schold luid, liet de knuppel vallen en greep naar mijn neus. Door de tranen in mijn ogen zag ik alles troebel. Iedereen ging om mij heen staan. Er werd gevraagd of het wel met me ging, of ik pijn had. Met moeite zei ik: 'Het doet verdomd veel pijn.'

'Ga even zitten,' zei Michael vriendelijk. Hij begeleidde me naar de bank. Iedereen was in rep en roer over mijn ongeluk. Ik hield mijn neus vast, alsof ik bang was dat hij eraf zou vallen. Fred bukte zich

voor me. 'Laat eens zien,' fluisterde hij. Terwijl iedereen van de klas om ons heen stond, bekeek Fred mijn neus. 'Niet gebroken - '

'Zo voelt het wel.'

Fred glimlachte onwillekeurig. 'Ja, het zal wel een beetje pijn doen.'

'Een beetje?' zei ik boos. 'Het voelt alsof hij er elk moment af kan vallen.'

'Dat valt wel mee. Michael, zou jij Elizabeth willen meenemen naar de kleedkamer? En een zak ijs zou geen slecht idee zijn.'

Ik stond op met een hand op mijn neus en liep naar de kleedkamer.

'Wat gebeurde er nou? Ik bedoel - normaal ben je heel oplettend en goed, maar nu -'

'Ik zag iemand,' gaf ik als verklaring.

'Wat? Waar?' Michael klonk geïnteresseerd.

Michael opende de deur. We stapten het halletje in.

'Op het eind van het veld,' vertelde ik. 'Een jongen. Of man.'

'O, ja?' vroeg Michael nieuwsgierig. 'Nou, als je daardoor geraakt wordt door een bal, had hij wel jouw aandacht.'

'Houd je kop Michael!' sneerde ik. 'Ik weet ook niet precies wat er precies gebeurde. Opeens stond hij daar. Ik had hem nog nooit gezien.'

'Hoe zag-ie eruit?' vroeg Michael.

'Hij had donkere kleren aan en een capuchon over zijn hoofd. Ik kon zijn gezicht niet goed zien.'

'Oké, wat raar.'

'Ja.' Ik wilde het er verder niet over hebben. Het was gebeurd en ik vond dit al vreemd genoeg. De pijn in mijn neus werd overigens minder. We maakten een handdoek nat en die legde ik op mijn neus. We gingen in de jongenskleedkamer zitten. Michael aan de ene kant en ik aan de andere.

'*Waar ben je?*'

'Wat?' vroeg ik.

'Ik zei niks.'

Ik fronste mijn wenkbrauwen. Oké, ik hoorde een stem. Volgens mij werd ik gek. Of die bal had me harder geraakt dan gedacht. We

waren weer stil. Ik staarde naar de grond en ik voelde dat Michael naar mij keek. Ik haalde de natte doek weg. 'Het is goed zo. Ik ga me omkleden en terug naar school.'

Wegens verbouwing sportten wij op het terrein van een voetbalvereniging, dat vijf minuten van de school lag. Michael knikte. 'Oké.' Hij klonk niet bijzonder enthousiast.

Hij bleef zitten. Ik stond op en voelde meteen een grote aanval hoofdpijn opkomen. 'Jezus.'

'Wat?'

'Niks. Koppijn.'

Michael knikte. 'Ik heb wel een aspirientje voor je.'

'Graag.'

Terwijl Michael zocht naar een aspirientje in zijn tas, probeerde ik deze rare - volgens mij was dat nog zacht uitgedrukt - gebeurtenissen op een rijtje te zetten. Nummer één: ik had een onbekend iemand gezien en dat had me enorm aangegrepen. Ik wist nog dat ik voelde alsof het leek dat mijn hart zou ontploffen - ook al was dat maar een seconde geweest. Nummer twee: ik hoorde een stem in mijn hoofd. Dat had ik nooit meegemaakt. Het was een mannenstem, dat had ik luid en duidelijk gehoord.

'Hier.' Michael gaf me het pilletje.

'Dank je.' Ik stopte hem in mijn mond en slikte het door.

Ik hoorde de rest van de groep komen en liep de jongenskleedkamer uit. Jenny zag me. 'Wat doe jij hier?'

'O - Michael gaf me een aspirientje. Hoofdpijn.' Ik wees op mijn hoofd. 'Maar met mijn neus gaat het wel beter.'

'Mooi.' Jenny liep naar de kleedkamer. Ik wilde ook naar binnen, totdat ik de vreemdeling weer zag. Hij stond op een ander voetbalveld. Mijn hart bonkte in mijn keel. Ik had zijn gezicht niet kunnen zien; hij keek naar beneden. Wat wilde hij van mij? Ik had het gevoel dat het om mij ging. Maar waarom die vreemdeling zo raar deed, was mij een raadsel. Wat ik wel wist, was dat ik het helemaal niet leuk vond.

4.

De rest van de dag ging snel voorbij. Godzijdank. Jenny wilde weten waarom ik zo stil was. We liepen naar onze fietsen. Ik zuchtte. Aan de ene kant wilde ik haar vertellen wat er was gebeurd, maar ik was bang dat ze me zou uitlachen en me niet zou geloven. Dat zou pas echt een ramp zijn.

'Zeg het me, Liz,' beval Jenny.

Ik schudde mijn hoofd en dacht na. 'Nog niet. Eerst wil ik het zelf op een rijtje zetten.'

Jenny gaapte me aan alsof ik iets heel doms had gezegd of gedaan. Ik deed net alsof het me niets deed. Maar dat deed me dus wel wat. Ik had de hele dag gedacht aan wat er tijdens de gymles was gebeurd - ik kon het maar niet uit mijn hoofd krijgen. Jenny knikte en pakte boos haar fiets. 'Goed, als je het niet wil vertellen, prima.'

'Jenny -' probeerde ik, maar het was tevergeefs. Ze fietste zonder mij weg.

Ik vloekte. Het had geen zin om haar achterna te gaan; ze was veel te snel. Ik keek om me heen. Het begon rustig te worden op het schoolplein. Er fietsten groepjes weg, lachend en pratend. Ik wachtte tot er helemaal niemand meer op het plein was, en fietste toen pas het schoolterrein af. Ik had tegenwind en fietste snel door. Thuis zette ik mijn fiets in de schuur, sloot de deur en liep naar de voordeur.

'Waar ben je?'

Het kwam als een klap in mijn gezicht. Mijn hart bonsde in mijn keel. Ik opende snel de voordeur - alsof ik dan veilig was voor mijn eigen gedachten. Waren ze dat wel? 'Jezus.' Ik legde een hand op mijn hoofd.

Wat was er met me aan de hand? Ik liep naar de keuken, pakte een glas en vulde dat met water. Ik leunde met mijn rug tegen het aanrecht. Ik nam een paar flinke slokken water. De telefoon ging. Ik liep naar de kamer en zag de telefoon op de bank liggen.

'Met Lizzie.'

'Lizzie, met mam,' Ik rolde met mijn ogen; als ze nu belde, was het vast niet voor niets. 'Zou jij iets voor me willen doen?'

Ik weigerde nooit, en dat wist ze.

'Zeg het maar.' Ik liep naar de keuken.

'Ik wil vis en sla eten, maar ik ben de sla vergeten. Zou jij - '

'Ben al onderweg.'

'Dankjewel, schat. Tot straks.'

'Tot straks.' Ik hing op, legde de telefoon op de keukentafel, dronk mijn glas leeg en zette het glas in de vaatwasser. Uit een potje pakte ik geld. Ik haalde mijn fiets uit de schuur. Lennart kwam het pad op rijden. Hij stapte uit. 'Wat ga jij doen?'

'Een boodschap halen voor mam.'

'Oké.' Lennart ging naar binnen.

Ik fietste snel naar de supermarkt. Het was bijna vier uur. Ik plaatste mijn fiets en zette hem op slot. Ik liep naar binnen en zag dat een blonde jongen naar mij keek. Hij werkte hier pas, want ik had hem nooit eerder gezien. Ik begroette hem, maar hij zei niks. Snel liep ik de groenteafdeling in, op zoek naar sla. Al gauw had ik de sla gevonden. Ik liep naar de kassa en betaalde. Ik zag de blonde jongen weer. Het viel me nu pas op hoe knap hij was. Hij had de meest heldere blauwe ogen die ik ooit had gezien. De jongen had blond haar tot de schouders en een strak gezicht met een ernstige uitdrukking. Onze blikken ontmoetten elkaar weer. Dit keer zei ik niks toen ik langs hem liep, maar ik voelde zijn ogen in mijn rug prikken. Ik liep naar buiten en meteen had ik het gevoel dat er iets niet helemaal in orde was met die jongen. Ik keek om en zag hem naar mij kijken. Meteen had ik steken in mijn zij, alsof ik werd gestoken met een scherp mes. De jongen en ik keken elkaar aan. Het was alsof ik mijn ogen niet van hem kon afhouden.

'Lizzie?' Het was Iva. Ik had haar helemaal niet gezien.

Ik voelde de steken vervagen, maar op dat moment was het alsof ik uit mijn lichaam trad en ergens anders was. Ik was vastgebonden aan een paal. Er lagen balen stro om mij heen. Om mij heen stonden

mensen, heel veel mensen. Ik voelde angst. Er liep een man naar me toe, een blonde man. 'Voor de laatste keer, mij of de hel?'
Wat was dit? Wat gebeurde er in godsnaam?
'Goed. Steek die heks in brand.'
'Jullie zullen boeten! Jullie allemaal!' Zei ik dat?
'Mond dicht, heks. Ik stuur je terug waar je vandaan komt en waar je hoort.'
De hitte van het vuur maakte een eind aan mijn uittreding, of wat het dan ook was.
'Liz? Jezus, Liz, gaat het?'
Ik opende mijn ogen. Ik lag op de grond. Mijn hoofd deed verschrikkelijk veel pijn. 'Ik geloof dat ik even moet blijven liggen.'
'Liz, Jezus, ik schrik me dood. Je viel ineens om.'
Was het hier zo heet, of klopte dat ook niet helemaal?
'Zou je mijn - '
'Je bent dichtbij.'
'Jezus,' Ik schoot overeind. 'Het gaat wel weer, Iva. Bedankt. Ik spreek je snel.' Zo snel ik kon, pakte ik mijn fiets en racete naar huis.

Die nacht sliep ik heel slecht. Ik werd om het uur wakker door rare dromen die ik had. Ik zag allerlei beelden. Het speelde zich allemaal door elkaar af. Ik zag mezelf weer aan de paal verbrand worden. Schreeuwend van de pijn. Het volgende fragment was ik bij een sloot in het bos. Ik had een witte jurk aan die aan flarden was. Ik huilde en haalde een ketting tevoorschijn - uit het niets. Het was een hartjesketting. Ik wilde hem openen, maar dat lukte niet. Op mijn armen en kuitten zaten schrammen. Ik keek om me heen. Er was niemand. 'Ik heb een brug nodig,' zei ik.

Er werd voor een brug gezorgd. De onderdelen werden vanzelf geplaatst.

'Elizabeth - '

Ik keek om. Het was de blonde jongen met de blauwe ogen. We staarden elkaar aan zonder iets te zeggen.

'Ik heb geen keus,' fluisterde ik.

'Je hebt altijd een keus. Doe dit alsjeblieft niet.'

Achter de jongen renden allerlei mensen. Ze schreeuwden en joelden. Ze hielden brandende fakkels vast. 'Houd haar tegen!' Ze kwamen steeds dichterbij. We hadden geen tijd meer.

'Ga met me mee,' smeekte ik.

De jongen deed een stap naar mij toe en legde een hand tegen mijn wang. Ik deed niks, en bleef hem aankijken. 'Ik kom je achterna.'

'Je kunt niet toveren.'

'Grijp die heks!' Er werd gevochten. We werden allebei opgepakt.

Een van de jagers stak een fakkel in mijn borst.

Ik gilte het uit en sprong uit mijn bed. Ik klikte mijn nachtlampje aan en voelde of ik ongedeerd was - wat belachelijk was, want het was maar een droom - en had niks. Mijn hart pompte snel het bloed door mijn aderen. Ik was een beetje gekalmeerd en ging op mijn bed zitten. Mijn lichaam was klam van het zweet. Het leek zo echt. Alles voelde

alsof ik daar stond, met die jongen, en dan die pijn, die verschrikkelijke pijn in mijn borst.

Aan het ontbijt kreeg ik geen hap door mijn keel. Normaal at ik 's ochtends meteen, want als ik dat niet deed, voelde ik mijn maag heel erg. Maar nu had ik aan twee happen en een thee genoeg. Jacky keek me bezorgd aan. 'Alles oké, Liz?'

Ik haalde mijn schouders op. 'Heb geen honger.'

Ze vouwde de krant op. 'Niet ziek worden, hoor.'

Ik glimlachte. 'Nee, mam.'

Jacky stond op, bracht haar ontbijtspullen naar het aanrecht en gaf mij een zoen. 'Tot vanavond, lieverd.'

'Tot vanavond.' Ik bleef nog even zitten en toen ik zag dat ik bijna te laat was, haastte ik me.

Ik fietste met Jenny naar school. We maakten het goed en spraken af dat we vanavond de stad in zouden gaan. Daar had ik zin in; afleiding. Misschien zouden die vreemde dromen op de achtergrond raken en zou ik er niet meer aan denken. Jenny merkte dat ik ergens mee zat.

We hadden nog een paar minuten voordat we naar onze eerste les moesten. Ik had wiskunde en kwam erachter dat er een kans was dat de lerares een overhoring zou geven. Ik had niet geleerd en hoopte dat ik niet aan de beurt zou komen. Talen waren meer mijn ding; daar was ik beter in. Ik had het niet zo voor berekeningen en was al snel blij dat ik een rekenmachine mocht gebruiken. Als ik een zes had gehaald, was ik ook al tevreden. We namen plaats op een bankje, waar nog niemand zat.

'Ik heb zo raar gedroomd vannacht,' vertelde ik, 'Het leek alsof het allemaal echt gebeurde. Zo voelde het ook.' Ik keek naar de lucht. Er waren veel wolken en af en toe vocht de zon ook om erdoor te breken. Jenny bleef me bezorgd aankijken. Dat haatte ik. Ik keek haar niet aan, terwijl ik haar vertelde over mijn droom. Af en toe vroeg ze me iets, waarop ik antwoord gaf; voor de rest luisterde ze aandachtig.

'Jeetje,' zei ze, toen ik klaar was. 'Dat is niet niks, Liz. Maar wat me

wel wat lijkt, was dat je kon toveren.'

Ik rolde met mijn ogen. 'Daar ging het helemaal niet om.' Het ging erom dat het voelde alsof ik daar echt was. Alsof het echt gebeurde. Ik wist niet meer wat ik moest geloven. Wat was fantasie en wat realiteit?

We moesten naar de les. Terwijl we naar boven liepen, vertelde ik over mijn bezoekje aan de supermarkt. Ook vertelde ik wat er tijdens gym was gebeurd. Jenny vond het allemaal maar raar, maar leek er verder niet over na te denken. Michael zei me gedag en ging voor ons zitten. Hij draaide zich meteen om. 'Hoe gaat het met je neus?'

'O - ik voel er niks meer van.'

Hij grijnsde. 'Heeft die natte doek toch nog nut gehad.'

'Ja, maar de volgende keer - hoop niet dat-ie komt - doe ik er ijs op.' Michaels grijns werd breder.

'Michael, draai je om en pak je spullen,' zei mevrouw Dely, de lerares. Ze had lang, bruin haar, was tegen de veertig jaar en had een koffer als tas. Ik vond haar wel aardig, maar als ze de pik op je had, kon je het heel snel vergeten.

'Oké, overhoring - ' Er klonk meteen gezucht en commentaar door het lokaal. Mevrouw Dely wilde daar niks van horen. 'Ik hoop dat jullie geleerd hebben, want je krijgt er een cijfer voor. En hij telt twee keer mee.'

'Shit,' vloekte ik. Ik hoopte dat ik een makkelijke vraag kreeg. Nee, ik hoopte dat ik helemaal geen vraag kreeg.

'Ze is er. Ze is dichtbij.'

'Wat?' fluisterde ik. Jenny keek me verbaasd aan.

'Ik zei niks.'

'Ah, Jenny, je bent de eerste.'

Terwijl Jenny overhoord werd, luisterde ik naar de flarden van gedachten die ik hoorde. Ik voelde me misselijk en mompelde dat ik even weg moest. Snel verliet ik het lokaal en liep naar de toiletten. Ik gooide een beetje water in mijn gezicht en keek in de spiegel naar mijn spiegelbeeld. Ik zag er bang en gelijktijd heel gewoontjes uit. Mijn zwarte haar en mijn witte huid vielen erg op in het licht. Mijn

bruine ogen waren opengesperd. Ik haalde een hand door mijn haar, zuchtte en liep de ruimte uit. Ik keek om me heen, maar zag niemand of iets verdachts. Ik liep terug naar het lokaal waar ik werd aangekeken door iedereen.

'Ga snel zitten,' zei de lerares.

Jenny keek me weer bezorgd aan. Ik zei niks en draaide mijn gezicht om. Ik was blij toen de bel ging. Ik wilde weg. Gelukkig moest ik naar de andere kant van het gebouw voor Engels. De gang werd bestormd door leerlingen die ook naar een ander lokaal moesten. En toen zag ik hem. Hij stond twintig meter van me af, in het midden van het pad. Iedereen liep verder, terwijl hij stilstond en naar mij staarde. Hij had zijn capuchon op, maar ik kon zien dat hij het was, door de felle blauwe ogen en het blonde haar. Ik stopte en Jenny vroeg wat er was. Ik kon geen woord uitbrengen en keek naar de jongen. Glimlachte hij? Ik wist het niet zeker. Ik wilde niet langs hem. Ik voelde de steken in mijn zij weer.

'Liz, gaat het?'

'Nee,' zei ik naar waarheid. De jongen draaide zich eindelijk om en liep verder. Alsof dat nog niet genoeg was, hoorde ik een vrouw gillen. Ik viel achterover en sloot mijn ogen.

Ik lag op de bank, met een deken over me heen, starend naar de tv. Nadat ik was flauwgevallen, was ik ziek geworden. Bart had me opgehaald en op de bank gelegd. Ik lag nu een uur zo, onbeweeglijk. Iva en Jenny waren zich doodgeschrokken en zouden na school even langskomen. Maar als ik dat niet wilde, kon ik ze bellen. Ik wilde juist dat ze zouden komen; dan had ik tenminste wat afleiding. Ik wilde niet meer aan de dromen en rare gedachten denken. Ik wilde ook niet aan de blonde jongen denken. In feite wilde ik helemaal nergens aan denken. Ik trok het deken over mijn hoofd en sloot mijn ogen. Wie was die jongen? Wat wilde hij van mij? Ik moest hem vinden, met hem praten. Hoe sneller hoe beter. Ik trok een spijkerbroek en mijn schoenen aan en stapte op mijn fiets. Misschien zou die blonde jongen nu aan het werk zijn. Ik voelde me nog steeds misselijk en had hoofdpijn, maar dit kon niet wachten. Ik fietste in een snel tempo naar de supermarkt, zette mijn fiets neer en liep naar binnen. Hoe kon ik dit het beste aanpakken? Door naar de informatiebalie te lopen en daar te vragen of hij nu werkte? Nee, ik kon het best eerst zelf zoeken. Ik liep de winkel in en keek goed om me heen. Ik keek in elk gangpad, maar zag hem nergens. Teleurgesteld liep ik naar de kassa, om de winkel uit te lopen. Ik zag hem. Hij liep met een rek de winkel in. Hij was het, dat wist ik zeker. Ik liep achter hem aan, probeerde wat afstand te bewaren. Mijn hart klopte razendsnel. Ik voelde de misselijkheid even niet meer, maar de hoofdpijn bleef. Hij was bezig met dozen. Ik deed net alsof ik iets zocht, terwijl ik hem vanuit mijn ooghoeken in de gaten hield. Hij leek me niet op te merken, of deed net alsof. Ik zag zijn naambordje. Richard. Van al die namen die ik bij hem had bedacht, was er geen Richard bij. Hoe moest ik het aanpakken? Ik kon niet langer doen alsof ik iets zocht. Ik zou de knoop moeten doorhakken. 'Richard,' fluisterde ik.

Hij keek op. Zijn gezicht was moeilijk af te lezen. Ik wilde weten wat

hij dacht. Hij bleef mij strak aankijken. 'Ja?'

Hoewel ik zijn stem in mijn droom had gehoord, was het toch raar om hem nu in realiteit te horen. 'Ja? Wat is er?' vroeg hij.

'Ik weet niet hoe dit klinkt, maar was jij de jongen van vanochtend, op school?'

Richard knikte voorzichtig. Hij keek om zich heen. 'We moeten ergens anders heen om te praten.'

Ik knikte.

Hij zette zijn rek opzij. 'Kom maar.'

Ik liep achter hem aan, gek van de zenuwen en nieuwsgierigheid. We liepen naar de kantine waar niemand zat.

'Ga zitten,' beval hij.

Ik deed wat hij zei, legde mijn handen op de tafel. Hij zette twee glazen water op tafel, ging ook op de hoek zitten en gaf mij een glas. Ik had geen dorst, maar vond het onbeleefd het glas niet aan te nemen.

'Goed,' zei hij. 'Wat wil je weten?'

Ik staaarde hem aan. Hij zei niks. Wist hij echt niet waarom ik hier was? Hij knipperde met zijn ogen.

'Ik wil ten eerste weten waarom je zo in mijn leven komt? Wat daar de reden voor is, want ik geloof niet dat dat zomaar is.'

'Nee, dat klopt. Daar heb je gelijk in,' Hij wachtte even, keek naar de tafel en toen naar mij. 'Het spijt me als ik je aan het schrikken heb gemaakt. En van gister - het was niet de bedoeling dat je me zou zien.'

Hij had mijn aandacht. 'Wat deed je daar?'

'Ik - eh - zocht jou,' zei Richard onzeker.

'Waarom?' wilde ik weten.

'Het is moeilijk uit te leggen,' begon hij. 'En daar hebben we nu niet genoeg tijd voor.'

'Wanneer heb je die wel?'

'Morgen,' zei hij, terwijl hij me recht aankeek. 'Op school. Of in de pauze, of na school.'

Ik knikte. 'Dat is goed. Waar zien we elkaar?'

'O - maak je geen zorgen. Ik vind je wel.'

Ik leunde naar achteren en kneep mijn ogen samen. 'Er is iets met jou - het is alsof ik je ergens van ken.'

'O - je bent niet de enige,' Hij glimlachte. Ik bleef serieus. 'Ik zie je morgen dan.'

'Ja.' Hij stond op en keek me aan. Ik stond ook op. We liepen naar beneden.

'Tot morgen,' zei ik.

'Tot morgen.'

Ik liep de winkel uit, met een beter gevoel in mijn maag, maar toch met een zenuwachtig knagend gevoel voor morgen. Ik fietste terug naar huis. Het lukte me nog enigszins iets te eten. Rick en Jacky ruimden de tafel af. Mijn broer ging naar zijn kamer waar hij begon te drummen. Fijn, ik had al hoofdpijn. Ik dronk mijn glas leeg, zette dat in de vaatwasser en haalde een doekje over de tafel. Rick pakte me vast en knuffelde me. 'Gaat het?'

Ik knikte. 'Ik overleef het wel.'

Hij voelde mijn hoofd. 'Nee, geen koorts. Maar misschien helpt een bad of douche.'

'De meiden komen zo.'

'Als je je maar niet te druk maakt,' zei hij bezorgd.

Ik rolde met mijn ogen. 'Nee, pap.'

Hij glimlachte en gaf me een kus. 'Je moeder en ik gaan tennissen straks.'

'Hoe laat is dat?'

'Uur of acht.'

'Oké. Ik ga nog even aan mijn huiswerk en dan zijn Iva en Jenny er.'

Ik liep naar boven, naar mijn kamer. Het moment nadat ik de deur had dichtgedaan, voelde ik een aanwezigheid. Ik kon niet verklaren hoe ik dat wist, maar er was hier nog iemand. Ik voelde rillingen over mijn lijf. Een paar seconden later hoor ik Iva en Jenny op de overloop. Er werd op de deur geklopt. 'Binnen.'

De vreemde aanwezigheid van een paar minuten geleden was weg, alsof het er nooit was geweest. Ik voelde nog steeds kippenvel op

mijn armen. De deur ging open. Mijn vriendinnen stapten binnen. 'Hé Lizzie!' zei Iva. 'We wilden even kijken hoe het met je gaat.' 'Het gaat. Ben niet misselijk meer, wel nog een beetje hoofdpijn. Ga zitten,' bood ik aan. Iva ging op mijn bed zitten en Jenny op mijn bureaustoel. Ik bleef even staan tot Iva zei dat ik naast haar kon zitten. Ik had het koud en wreef in mijn handen. 'Michael vroeg nog naar je,' zei Iva, 'hoe het met je ging. Hij was echt bezorgd.'

'O,' was het enige wat ik uit kon brengen. Ik wilde het liefst alleen zijn, nadenken over een paar dingen. We praatten nog een uurtje over koetjes en kalfjes en toen ze weg waren, was ik opgelucht. Ik had geen zin en fut om mijn huiswerk te maken, maar wist dat het moest. Het was negen uur toen ik mijn agenda opensloeg. Zuchtend bekeek ik de opdrachten die ik moest maken. Ik was blij dat ik geen leerwerk had. 'Aan de bak, Lizzie.'

Na mijn opdrachten ging ik douchen en wenste ik mijn ouders een goedenacht. Opnieuw sliep ik slecht en opnieuw werd ik hard geteisterd door de nachtmerries over heksen en brandstapels. Ik had moeite met opstaan en zat als een zombie aan de ontbijttafel.